

А трѣбваше да се раздѣлимъ съ нея.

Доиде единъ търговецъ въ кжши и слѣдъ като разгледа Сивушка, слѣдъ като дълго я пипа, кла-тейки глава съ недоволенъ видъ, слѣдъ като ни повтори сто пжти, че не му отърва, че туй било крава на бѣдни хора, и че той не ще може да я продаде, че тя нѣма млѣко, че маслото ѝ не ще бжде хубаво, каза най-сетнѣ че е съгласенъ да я вземе, но само за да направи добро на баба, която била добра жена.

Бѣдната Сивушка, сѣкашъ разбра какво ѝ тък-мятъ, та не искаше да излѣзе отъ обора и почна да мука.

— Я иди отзадъ и я подкарай, — рече ми търго-вецътъ, като ми подаде камшика, който бѣ увиль около врата си.

— О, не тъй! — рече баба Бона, и като взе оглавника ѝ, тя я поведе, говорейки ѝ кротко.

— Хайде, миличка, хайде ела!

И Сивушка не се противѣше вече; на пжтя тър-говецътъ я върза о колата и я отведе.

Ние си влѣзохме въ кжши, ала дълго още чу-вахме нейнитѣ мукания.

Нѣма вече млѣко, ни масло. Сутринъ парче хлѣбъ, вечеръ картофи съ соль. Заговѣзни дойдоха тъкмо слѣдъ като продадохме Сивушка. Миналата година за заговѣзни баба Бона ме угости съ банички и млин-чета. Колко вкусни бѣха!

Тогава ние си имавме Сивушка, която ни даваше млѣко, за да замѣсимъ тѣсто и масло, и да ги опържимъ.

Но сега, нѣма вече Сивушка, нѣма млѣко, нѣма масло, нѣма заговѣзни, — казахъ си азъ тжжно.

